

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	8CdoPr/6/2023
Identifikačné číslo spisu:	8718203037
Dátum vydania rozhodnutia:	15.05.2024
Meno a priezvisko:	JUDr. Gabriela Klenková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2024:8718203037.3

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu H. X. J., narodeného XX. X. XXXX, O., X.. X. XX, zastúpeného advokátom JUDr. Vlastimilom Klepáčom, Košice, Krmanova 16, proti žalovanému Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, Banská Bystrica, Lazovná 63, IČO: 42 499 500, o určenie neplatnosti skončenia štátnozamestnaneckého pomeru, vedenom na Okresnom súde Poprad pod sp. zn. 17Cpr/17/2018, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Prešove sp. zn. 13CoPr/1/2023 z 22. februára 2023, takto

rozhodol:

Rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 13CoPr/1/2023 z 22. februára 2023
z r u š u j e a v e c m u v r a c i a n a ďalšie konanie.

Z r u š u j e uznesenie Okresného súdu Poprad č. k. 17Cpr/17/2018-506 z 27. júla 2023 o trovách konania.

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) napadnutým rozsudkom sp. zn. 13CoPr/1/2023 z 22. februára 2023 potvrdil rozsudok Okresného súdu Poprad (ďalej len „súd prvej inštancie“) č. k. 17Cpr/17/2018-428 zo 14. októbra 2022, vo výrokoch o zastavení konania o určenie, že štátnozamestnanecký pomer žalobcu u žalovaného trvá; o určení, že výpoveď zo štátnozamestnaneckého pomeru daná žalobcovi listom z 13. februára 2018 je neplatná; o vylúčení konania o nároku na náhradu funkčného platu na samostatné konanie; žalobcovi priznal proti žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho a dovolacieho konania v plnom rozsahu.

2. Súd prvej inštancie právne vec posúdil v súlade s ustanoveniami § 1 ods. 1 a 3, § 171, § 71 ods. 1 písm. b), § 73 ods. 1 a 2, § 75 ods. 1 písm. f) a g) zákona č. 55/2017 Z. z. o štátnej službe v znení neskorších predpisov (ďalej ako „zákon č. 55/2017 Z. z.“). Na základe výsledkov vykonaného dokazovania považoval za nesporné, že žalobca bol štátnym zamestnancom na základe rozhodnutia o vymenovaní do štátnej služby zo 17. júla 2022. Listom žalovaného z 13. februára 2018 bola daná žalobcovi výpoveď z dôvodu, že sa dňa 15. novembra 2017 nezdržal konania, ktoré by mohlo viesť ku konfliktu záujmov služobného úradu s osobnými záujmami a v služobnom čase na pracovisku

neoprávnene používal internet a služobný počítač určený výlučne na plnenie služobných úloh na výkon činností v prospech tretích osôb, ktoré nijako nesúviseli s výkonom štátnej správy. Na základe uvedeného bola daná žalobcovi výpoveď v zmysle § 75 ods. 1 písm. g) zákona č. 55/2017 Z. z., pretože u žalobcu je daný dôvod na okamžité skončenie štátnozamestnaneckého pomeru, keďže mu bolo doručené upozornenie o závažnom porušení služobnej disciplíny. V konaní nebol sporný ani skutok považovaný žalovaným za závažné porušenie služobnej disciplíny štátneho zamestnanca a to, že sa dňa 15. novembra 2017 nezdržal konania, ktoré by mohlo viesť ku konfliktu záujmov služobného úradu s osobnými záujmami žalobcu a v služobnom čase na pracovisku neoprávnene používal internet a služobný počítač určený výlučne na plnenie služobných úloh na výkon činností v prospech tretích osôb, nesúvisiacich s výkonom štátnej služby a opisom štátnozamestnaneckého miesta, a ktoré by mohli poškodiť dobré meno žalovaného, keďže v informačnom systéme finančnej správy DWH, ktorý je dátovým skladom Finančnej správy Slovenskej republiky sústrediacim údaje o jednotlivých daňových subjektoch, v časti „Analytický list“ vyhľadával osobné údaje a informácie o daňových subjektoch spravovaných obchodnou spoločnosťou EKOS BJ s. r. o., ktorej konateľkou je žalobcova manželka P. J.Á. a dcéra G. S. a obchodnou spoločnosťou PRAKTIK DL s. r. o., ktorej konateľkou je žalobcova manželka P. J., pričom získané informácie z DWH zneužil pre potreby spracovania žiadostí týchto daňových subjektov za účelom pridelenia prístupu k elektronickej komunikácii s finančnou správou s tým, že žiadosti na požiadanie manželky následne zaslal cez PFS na webovom sídle finančnej správy pod autentickými údajmi (identifikátorom a prihlasovacím heslom) rôznych používateľov, vrátane ID 1101310 P. J. (manželka) a ID 1149319 G. S. (dcéra) a teda jeho konanie bolo z hľadiska výkonu štátnej služby na štátnozamestnaneckom mieste kontrolór, do ktorého pôsobnosti podľa opisu štátnozamestnaneckého miesta patrili aj činnosti spočívajúce v tvorbe plánu daňových kontrol a vykonávanie daňových kontrol u daňových subjektov, čím žalobca porušil čl. 2, 5, 6 a § 111 ods. 1 písm. a), b), c), d), h), m) zákona č. 55/2017 Z. z., čl. III, ods. 1 a čl. IV ods. 6 písm. g) IRA č. 230/2012/6000200 a 2. diel 3 oddiel, ods. 31, písm. c), e), j), q), s) Služobného poriadku č. 2/2017. Spornou bola otázka, či daný skutok možno považovať za závažné porušenie služobnej disciplíny odôvodňujúci okamžité skončenie štátnozamestnaneckého pomeru. Súd prvej inštancie vykonaným dokazovaním dospel k záveru, že skutok žalobcu nemožno považovať za závažné porušenie služobnej disciplíny, teda nebol naplnený dôvod pre okamžité skončenie pracovného pomeru.

2.1. K posúdeniu intenzity porušenia služobnej disciplíny súd prvej inštancie prihliadol na konkrétne okolnosti prípadu, osobu zamestnanca, doterajší postoj k plneniu služobných povinností, spôsob a intenzitu porušenia konkrétnych pracovných povinností, situáciu, v ktorej k porušeniu disciplíny došlo, dôsledky porušenia pre zamestnávateľa, ako aj skúmal, či konanie žalobcu spôsobilo škodu. Na strane žalobcu zohľadnil postoj žalobcu, ktorý sa ku skutku priznal, oľutoval svoje konanie, ako aj uviedol dôvody pre ktoré tak konal a to pre vážnu chorobu manželky, ktorá registráciu daňových subjektov ako zmluvná účtovníčka nemohla vykonať a nie za účelom podnikania či obohatenia tretích subjektov. Žalobca nebol zo strany žalovaného upozornený na porušenie služobnej disciplíny za obdobný alebo iný skutok. Zo strany žalovaného bol hodnotený kladne. Pri využití informačného systému Finančnej správy Slovenskej republiky nedošlo k narušeniu systému DWH, žalobca využil zo systému iba informácie verejne dostupné, nedošlo k zneužitiu údajov, nakoľko žalobca tieto údaje použil zo systému daňovej správy v záujme rýchlejšej registrácie subjektu, čo súd prvej inštancie posúdil ako využitie systému, nie však jeho zneužitie. Zároveň týmto konaním žalovanému škoda nevznikla, pričom potencionálne mohla vzniknúť škoda žalovanému za funkčný plat, ktorý vyplatil žalobcovi za čas, kedy sa nevenoval svojej práci. Aj keď bol žalobca pripojený k systému DWH, z toho však nevyplýva, že by v uvedenom systéme pracoval počas celej pracovnej doby. Konanie žalobcu tak nebolo možné kvalifikovať ako závažné porušenie služobnej disciplíny, splňalo znaky menej závažného porušenia služobnej disciplíny, teda nebol naplnený dôvod pre okamžité skončenie pracovného pomeru. Pre platnosť výpovede bolo potrebné, aby sa žalobca dopustil dvoch a viacerých porušení služobnej disciplíny. Podľa názoru súdu prvej inštancie, aj iní štátni zamestnanci u žalovaného využívali počítač na iné ako služobné účely, čo zo strany žalovaného doposiaľ nebolo vytýkané. Za daných okolností by posúdenie skutku žalobcu ako závažného porušenia služobnej disciplíny bolo neprimerane prísne a neadekvátne k postupu voči iným štátnym zamestnancom. Zohľadnením všetkých individuálnych skutkových okolností danej veci, považoval danú výpoveď za neprimeranú sankciu za konanie žalobcu. Nebolo podstatné, či bol daný skutok považovaný

podľa služobného poriadku žalovaného za závažné porušenie služobnej disciplíny, lebo súd prvej inštalácie posudzoval intenzitu porušenia pracovnej disciplíny nezávisle od obsahu interných predpisov zamestnávateľa. Napokon poznamenal, že oboznamovanie sa zamestnancov so služobným poriadkom považoval za formálne. Navyše žalobca nebol žalovaným upozorňovaný na porušenie služobnej disciplíny v súvislosti s využívaním počítačovej siete, a takéto konanie zo strany zamestnancov žalovaného nebolo výnimočné. V závere poukázal na právne závery vyplývajúce z rozhodovacej praxe najvyšších súdnych autorít - rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 21Cdo/414/2001, 5Cdo/95/2009, z ktorých relevantnú časť citoval. Rovnako poukázal na rozhodnutia Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 6Cdo 45/1994, 21Cdo 1228/1999 (R 21/2001). Na základe uvedených dôvodov preto žalobe o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru vyhovel. O zastavení konania sčasti rozhodol v súlade s § 145 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“); o vylúčení nároku na náhradu funkčného platu na samostatné konanie rozhodol v súlade s § 166 ods. 2 CSP. O nároku na náhradu trov konania rozhodol v súlade s § 255 ods. 1 CSP.

3. Odvolací súd skonštatoval správne zistenie skutkového stavu i správne právne posúdenie, preto sa stotožnil aj s odôvodnením uvedeným súdom prvej inštalácie. K uplatneným odvolacím námietkam a na doplnenie uviedol, že spornou v konaní bola otázka, či konanie žalobcu bolo natoľko závažným porušením služobnej disciplíny, že napĺňalo znaky závažného porušenia pracovnej disciplíny, a teda či postup žalovaného bol v súlade s právnymi predpismi, keď dňa 13. februára 2018 daním výpovede zo štátnozamestnaneckého pomeru v zmysle § 75 ods. 1 písm. g) zákona č. 55/2017 Z. z. Podľa názoru žalovaného k závažnému porušeniu služobnej disciplíny zo strany žalobcu došlo z dôvodu, že žalobca, ktorý pracoval v pozícii kontrolóra, počas pracovnej doby vykonával činnosť nesúvisiacu s prácou, pretože využil informačný systém DWH na súkromné účely, poskytnutím pomoci manželke. Žalobca bol oboznámený s interným riadiacim aktom č. 2/2017 a služobným poriadkom, v dôsledku čoho žalovaný uplatnil svoje právo na skončenie štátnozamestnaneckého pomeru výpoveďou. V tejto súvislosti odvolací súd poukázal na to, že zákon č. 55/2017 Z. z. rozlišuje vo svojich ustanoveniach medzi dvoma stupňami intenzity porušenia služobnej disciplíny. Rozdiel medzi nimi spočíva v tom, že pri závažnom porušení pracovnej disciplíny zákon oprávňuje zamestnávateľa na výpoveď alebo okamžité skončenie pracovného pomeru so zamestnancom, ktorý sa takéhto závažného porušenia pracovnej disciplíny dopustil, avšak v prípade výpovede tak zamestnávateľ môže urobiť len z dôvodov taxatívne vymenovaných v zákone, a to konkrétne v § 75. Tieto pojmy nekonkretizuje a ani demonštratívne neuvádza, aké konkrétne porušenia možno subsumovať pod ktorú mieru intenzity porušenia služobnej disciplíny. Hodnotenie intenzity porušenia služobnej disciplíny preto závisí od konkrétneho zamestnávateľa, a to s poukazom a prihliadnutím na konkrétne okolnosti prípadu, charakter vykonávanej práce, osobu zamestnanca, postoj zamestnanca k plneniu jeho pracovných úloh, intenzitu a spôsob porušenia služobných povinností, situáciu v ktorej k porušeniu služobnej disciplíny došlo, ale aj dôsledky porušenia služobných povinností pre zamestnávateľa, či konanie spôsobilo zamestnávateľovi škodu.

3.1. K posúdeniu intenzity porušenia služobnej disciplíny v súvislosti s odvolacími námietkami, že žalobca ako kontrolór daňových subjektov sa svojim konaním dopustil porušenia služobnej disciplíny, keď počas pracovnej doby vykonával na pracovisku aj iné úlohy, než ktoré vykonávať podľa pracovnej zmluvy ako kontrolór daňových subjektov mal, odvolací súd nezistil žiadnu súvislosť. Nebolo preukázané, že by žalobca v pozícii kontrolóra daňových subjektov vykonával kontrolu subjektov, ktorých účtovníctvo viedla jeho manželka a v tejto súvislosti k nim pristupoval inak, resp. tak, že by to potencionálne znamenalo konflikt záujmov služobného úradu s jeho osobnými záujmami, či záujmami jeho manželky. Podľa názoru odvolacieho súdu, konanie žalobcu nemalo ani z hľadiska intenzity potencionality, možnosť naplniť konflikt záujmov služobného úradu s osobnými záujmami žalobcu pre najprísnejší pracovnoprávny postih. Z obsahu spisu nevyplývalo, že by si žalobca neplnil svoje pracovné povinnosti alebo že by mu boli vytýkané nedostatky pri plnení jeho pracovných úloh, ktoré by boli spôsobené tým, že sa počas pracovnej doby zamestnanec venoval súkromným aktivitám. Na strane žalobcu zohľadnil, že je konanie bolo spôsobené zdravotným stavom jeho manželky, ktorú skutočnosť považoval za špecifickú situáciu. Nebolo preukázané, že by takýmto konaním žalobcu bola žalovanému spôsobená škoda a tiež nebolo preukázané ani to, že by takýmto konaním žalobcu boli na súkromné

účely zneužitie informácie prístupné len zamestnancom žalovaného. K takýmto údajom daňových subjektov mal zrejme možnosť sa dostať každý zo zamestnancov žalovaného, ktorý mal prístup k informačnému systému, preto podľa názoru odvolacieho súdu nebolo možné voči žalobcovi ako kontrolórovi daňových subjektov vyvodzovať prísnejšie kritériá, než pre ostatných zamestnancov daňového úradu. V konaní nebolo zistené, žeby žalobca z pozície kontrolóra daňového úradu pristupoval ku kontrole daňových subjektov, ktorých by prípadne mohla zastupovať jeho manželka alebo dcéra, spôsobom vedúcim ku konfliktu záujmov jeho zamestnávateľa a jeho osobných záujmov. Odvolací súd súhlasil so záverom súdu prvej inštancie, že došlo k porušeniu služobnej disciplíny, ale intenzita jej porušenia s prihliadnutím na konkrétne okolnosti danej veci, nedosiahla taký stupeň intenzity porušenia pracovnej disciplíny, ktorý by odôvodnil postup zamestnávateľa daním výpovede s jej odôvodnením v zmysle § 75 ods. 1 písm. g) zákona č. 55/2017 Z. z., a to ani pri zohľadnení jeho pozície ako kontrolóra daňových subjektov v služobnom úrade žalovaného. Na záver skonštatoval, že neexistoval dôvod pre okamžité skončenie služobného pomeru, preto výpoveď z pracovného pomeru danú listom žalovaného z 13. februára 2018 považoval za neplatnú.

3.2. Vo vzťahu k námietke ohľadom nevysporiadania sa s námietkami, týkajúcimi sa posúdenia intenzity porušenia služobnej disciplíny definovanej v služobnom poriadku a to vo vzťahu k bodom pod písm. e), j), q) a s) odvolací súd uviedol, že tento dôvod nepripadá do úvahy nakoľko z vykonaného dokazovania nevyplynula akákoľvek sprenevera finančných prostriedkov. Rovnako vo vzťahu k dôvodom uvedeným pod písm. e), q) a s) nepovažoval odvoláciu námietku za dôvodnú, lebo činnosť, ktorá by mohla ohrozovať dôveru verejnosti, či konanie v konflikte záujmov služobného úradu (žalovaného) a osobných záujmov zamestnanca (žalobcu) bola predmetom preskúmavania súdom prvej inštancie, ktorý sa s uvedeným dôvodom náležite vysporiadal. Za nedôvodnú považoval aj námietku týkajúcu posúdenia existencie vzniku škody. Poukázal na stanovisko súdu prvej inštancie, ktorý k tvrdeniu žalovaného o vzniku škody sa vyjadril v bode 44 odôvodnenia napadnutého rozsudku, v ktorom uviedol, že „škoda by mohla byť spôsobená, avšak nie v rozsahu odôvodňujúcom postup zamestnávateľa. Pričom súd vychádzal z dennej brutto mzdy, čím bola daná odpoveď aj na priebeh a dĺžku registrácie daňových subjektov“. Odvolací súd sa stotožnil s rozhodnutím súdu prvej inštancie o zastavení konania o určení, že štátnozamestnanecký pomer trvá, ako aj s výrokom o vylúčení nároku na náhradu funkčného platu na samostatné konanie. Napadnutý rozsudok ako vecne správne potvrdil v súlade s § 387 CSP. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania § 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP; o nároku na náhradu trov dovolacieho konania rozhodol v súlade s § 453 ods. 1 CSP a § 255 ods. 1 CSP.

4. Proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu podal žalovaný (ďalej len „dovolateľ“) dovolanie, ktorého prípustnosť vyvodzoval z ustanovení § 420 písm. f) a § 421 ods. 1 písm. b) CSP. Namietal náležité nevysporiadanie sa s jeho argumentáciou odvolacím súdom a to v takej miere, že takýmto nesprávnym procesným postupom došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Zdôraznil, že odvolací súd nereagoval na jeho argument, že využité alebo zneužitie údaje obsahovali daňové tajomstvo a boli osobnými údajmi, ale len konštatoval, že na intenzite porušenia nič nemení skutočnosť, že v systéme zamestnávateľa sa zisťujú verejne dostupné údaje, pričom dovolateľ viackrát zdôraznil a z predložených dokladov vyplývalo, že obsahom údajov v informačnom systéme DWH je daňové tajomstvo a osobné údaje, lebo na registráciu subjektov za účelom elektronickej komunikácie žalobca potreboval rodné čísla daňových subjektov. Ďalej argumentoval tým, že v rozhodnutiach súdov konflikt záujmu vôbec nebol riešený, súdy vôbec nehodnotili správanie sa žalobcu ako štátneho zamestnanca, ktorý v postavení kontrolóra plniaceho úlohy orgánu štátnej správy kontroluje daňové subjekty. Konaním žalobcu, ktorým pomohol manželke, pomohol i subjektom plniť si svoje zákonné povinnosti, pričom subjekty, ktoré takéto „osoby“ vo finančnej správe nemali, boli pri opomenutí tejto povinnosti zo strany správcu dane sankcionované. Výklad súdu, ktorý vyslovene spájal kontrolóra len výkonom daňovej kontroly s možným konfliktom záujmov považoval za nedôvodný, svojvoľný a arbitrárny. Žalobca ako kontrolór okrem kontrolnej činnosti vykonával aj iné činnosti a mal prístup do informačného systému DWH, do ktorého nemal prístup ktokoľvek. Nesprávne právne posúdenie porušenia daňového tajomstva spočívalo v zľahčovaní konanie žalobcu aj tým, že odvolací súd neopodstatnene rozlišoval pojmy „použitie“ a „využitie“, pričom každé neoprávnené použitie údajov považoval dovolateľ za ich zneužitie (§ 11 ods. 2 zákona č. 563/2009 Z. z. o správe daní v znení neskorších predpisov, ďalej len „Daňový

poriadok“). Podľa názoru dovolateľa, odvolací súd nereagoval na argument, že žalovaný ako orgán štátnej správy Slovenskej republiky si musí zachovávať dôveru verejnosti v činnosť finančnej správy a v nadväznosti na uvedené je intenzita porušenia služobnej disciplíny posunutá na inú, vyššiu úroveň. Odvolací súd sa nezaoberal ani skutkovými otázkami závažného porušenia služobnej disciplíny uvedenými v písm. e), j), q), s), služobného poriadku, vo vzťahu ku ktorým nevykonával právne posúdenie. K skutkovým zisteniam len stroho a bez odôvodnenia uviedol, že k sprenevere nedošlo a ohrozenie dôvery verejnosti a konflikt záujmov bol predmetom posúdenia súdu prvej inštancie. Z uvedených dôvodov preto dovolateľ považoval napadnuté rozhodnutie za nespravodlivé, s prihliadnutím aj ku skutočnosti, že žalobca sa ku konaniu priznal. Použitie akýchkoľvek údajov na iný účel ako služobný považoval preto za neprijateľné. Zároveň namietal nevykonanie dôkazov - výsluch svedkov V. Q., P. Q. a S. X., I. V., colníkov oddelenia inšpekcie východ, z ktorých výpovedí mali byť preukázané dôležité skutočnosti pre posúdenie okolností, za ktorých došlo k porušeniu služobnej disciplíny žalobcom a ktoré boli určujúce pre určenie jeho intenzity. Odvolací súd ďalej nereagoval a nevysporiadal sa s naznačenou nezákonnosťou rozhodnutia súdu prvej inštancie vo vzťahu k výroku o zastavení konania sčasti k určeniu, že štátnozamestnanecký pomer žalobcu trvá, ako aj k výroku o vylúčení nároku na náhradu mzdy na samostatné konanie. Podľa názoru dovolateľa neboli dané dôvody na vylúčenie veci na samostatné konanie, nakoľko neplatné skončenie aj náhrada mzdy predsa úzko súvisia, v žiadnom prípade ich nemožno oddeliť, pretože vykazujú významnú mieru závislosti.

4.1. V rámci namietaného nesprávneho právneho posúdenia v súlade s § 421 ods. 1 písm. b) CSP vymedzil otázku, či použitie údajov tvoriacich daňové tajomstvo a obsahujúce osobné údaje z informačného systému zamestnávateľa, ktorý má zamestnanec pridelený za účelom plnenia služobných úloh, vo svoj prospech alebo v prospech tretích osôb, resp. na akýkoľvek iný účel, ktorý nesúvisí s plnením služobných úloh, je považované ako závažné porušenie služobnej disciplíny. Podľa názoru dovolateľa bolo neprijateľné, aby zamestnanec vo funkcii kontrolóra, ktorý má voči daňovým subjektom nadriadené postavenie, sám povinnosti daňových subjektov vykonával v služobnom čase, pričom zneužil vnútorné informačné systémy (DWH). Je neprijateľné, aby akýkoľvek zamestnanec využil údaje, ktoré mu poskytol zamestnávateľ na plnenie služobných úloh a to či už vo svoj prospech alebo v prospech tretích osôb. Konaním žalobcu, ktoré nesúviselo s výkonom jeho štátnej služby, keď v internom informačnom systéme finančnej správy DWH vyhľadával osobné údaje a informácie o daňových subjektoch, ktoré tvoria daňové tajomstvo, pričom získané informácie zneužil pre potreby spracovania žiadostí týchto daňových subjektov za účelom pridelenia ich prístupu k elektronickej komunikácii s finančnou správou s tým, že tieto žiadosti na požiadanie manželky následne zaslal cez portál finančnej správy pod autentifikačnými údajmi (identifikátorom a prihlasovacím heslom) rôznych používateľov vrátane svojej manželky a dcéry, považoval jednoznačne za konanie vedúce ku konfliktu záujmov služobného úradu s osobnými záujmami štátneho zamestnanca, ktoré je v rozpore s princípmi zákonnosti, nestrannosti a profesionality, na ktorých je štátna služba budovaná. Nebolo možné ospravedlniť konanie žalobcu s odôvodnením, že škoda nevznikla (resp. malá) a to z dôvodu, že pre danú skutkovú podstatu závažného porušenia služobnej disciplíny, ktorou sa má predchádzať konfliktu záujmov, sa nevyžaduje na jej naplnenie vznik škody. V danom prípade došlo ku konaniu v prospech tretích osôb (manželky žalobcu). Prospech je akýkoľvek úžitok z využitia týchto údajov. V danom prípade získala prospech manželka žalobcu, ktorá ako zástupca daňových subjektov, bola zodpovedná za riadne plnenie si registračných povinností spravovaných daňových subjektov. Za dôležité dovolateľ považoval rozlišovať konanie takého zamestnanca, ktorý svoj pridelený pracovný počítač používa na súkromné účely, napr. na prehliadanie internetových stránok, či na využívanie na súkromnú emailovú komunikáciu a konanie žalobcu, ktorý využil údaje, ktoré mal k dispozícii z titulu svojho postavenia a pracovného zaradenia na získanie výhody t. j. splnenie zákonnej povinnosti daňových subjektov pre seba a tretie osoby. Pohnútku konania považoval za neakceptovateľnú, nijako nezmierňujúcu jeho zavinenie, ktoré bolo vedome úmyselné. Žalobca vedel, že informačný systém DWH môže využívať len v súvislosti s plnením služobných úloh a z jeho vyjadrenia vyplývalo, že k prihláseniu daňových subjektov k elektronickej komunikácii okrem iných údajov bolo potrebné aj rodné číslo konateľa, pričom tento údaj je osobitne chránený a citlivý. Dovolateľ preto nesúhlasil so záverom odvolacieho súdu, ktorý len konštatoval, že konaním žalobcu došlo „len k zneužitiu údajov, ku ktorým má prístup každý zamestnanec, ktorý oprávnené využíva tento program“. Navrhol zmeniť napadnutý rozsudok a žalobu

zamietnuť, alebo napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie.

5. Žalobca vo vyjadrení k dovolaniu sa stotožnil s správnym posúdením veci súdom prvej inštancie, ktorí zohľadnili aj rozhodnutia najvyšších súdnych autorít. Zdôraznil, že sa nesnažil zľahčovať svoje konanie, ale považoval za potrebné dodať, že všetky údaje, ktoré použil 15. novembra 2017 pri spracovaní žiadosti daňových subjektov s cieľom získania prístupu k elektronickej komunikácii s finančnou správou, boli manželke žalobcu ako osobe, ktorá zastupovala daňové subjekty známe, preto ich nemusel získavať a ani ich nezískaval z informačného systému finančnej správy. Nedošlo preto k zneužitiu informácií tak, ako to tvrdil dovolateľ. Napokon údaje, ktoré žalobcovi poskytla manželka, použil pri elektronickej komunikácii len s dovolateľom a nie s tretou osobou. Podotkol, že svojim konaním nespôsobil žiadnu škodu a všetky pracovné úlohy vyplývajúce mu z jeho funkčného zaradenia si v danom období splnil, čo dokazuje aj skutočnosť, že zo strany dovolateľa mu neboli adresované žiadne napomenutia, ani upozornenia. Svoje konanie oľutoval, ako aj odôvodnil. Navrhol dovolanie odmietnuť.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „dovolačný súd“) príslušný na rozhodnutie o dovolaní (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu, v neprospech ktorej bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) po preskúmaní, či dovolanie obsahuje zákonom predpísané náležitosti (§ 428 CSP) a či sú splnené podmienky podľa § 429 CSP, v rámci dovolacieho prieskumu dospel k záveru, že dovolanie je nielen prípustné, ale aj dôvodné.

7. Podľa § 419 CSP proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

8. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné sú vymenované v § 420 a § 421 CSP. Z citovaného ustanovenia *expressis verbis* vyplýva, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, tak takéto rozhodnutie nemožno úspešne napadnúť dovolaním.

9. Podľa § 420 CSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

10. Podľa § 431 CSP dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolačný dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

11. Podľa § 440 CSP dovolačný súd je dovolacími dôvodmi viazaný.

12. Hlavnými znakmi charakterizujúcimi procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f) CSP sú zásah súdu do práva strany sporu a nesprávny procesný postup súdu reprezentujúci takýto zásah znemožňujúci procesnej strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia v takej miere (intenzite), v dôsledku ktorej došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Podstata práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky a ich spravodlivé rozhodnutie (I. ÚS 26/94).

13. Ustanovenie § 420 písm. f) CSP zakladá prípustnosť a zároveň dôvodnosť dovolania v tých

případoch, v ktorých miera porušenia procesných práv strany nadobudla intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. V zmysle uvedeného ustanovenia treba za nesprávny procesný postup považovať postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zákonnému, ale aj ústavnoprávnemu rámcu, a tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti).

14. Pod porušením práva na spravodlivý proces (vo všeobecnosti) treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa účastníkom konania znemožní realizácia tých procesných práv, ktoré im právna úprava priznáva za účelom zabezpečenia spravodlivej ochrany ich práv a právom chránených záujmov v tom - ktorom konkrétnom konaní, pričom miera tohto porušenia znamená porušenie práva na spravodlivý proces; jeho súčasťou je aj náležité odôvodnenie rozhodnutia (II. ÚS 559/2018, III. ÚS 47/2019).

15. V rámci uplatneného dovolacieho dôvodu v zmysle § 420 písm. f) CSP dovolateľ namietal nedostatočné odôvodnenie napadnutého rozhodnutia, nevysporiadanie sa s uplatnenou právnou argumentáciou odvolacím súdom, ako aj nevykonanie navrhnutých dôkazov. Zároveň dovolateľ nesúhlasil so zastavením konania sčasti, ako aj s vylúčením nároku na náhradu funkčného platu na samostatné konanie.

16. Podľa § 387 ods. 2 a 3 CSP ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody. Odvolací súd sa v odôvodnení musí zaoberať aj podstatnými vyjadreniami strán prednesenými v konaní na súde prvej inštancie, ak sa s nimi nevysporiadal v odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie. Odvolací súd sa musí v odôvodnení vysporiadať s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní.

17. Civilný sporový poriadok umožňuje odvolaciemu súdu použiť tzv. skrátené odôvodnenie v rozsudku v prípade, ak sa v celom rozsahu stotožní s odôvodnením napadnutého rozhodnutia. V takom prípade sa môže obmedziť v odôvodnení len na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia a prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti ďalšie dôvody. Zákon však vyžaduje, aby aj v prípade skráteného odôvodnenia odvolací súd zaujal jasné stanovisko k podstatným vyjadreniam strán predneseným v konaní na súde prvej inštancie, pokiaľ sa s nimi nevysporiadal v odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie. Povinnosťou odvolacieho súdu je zároveň vysporiadať sa v odôvodnení rozhodnutia s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní. Za podstatný je potrebné považovať taký argument, ktorý je relevantný, teda má vecnú súvislosť s prejednávanou vecou a zároveň je takej povahy, že v prípade jeho preukázania (samostatne alebo v spojitosti s ostatnými okolnosťami) môže priniesť rozhodnutie priaznivejšie pre odvolateľa (Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok. (Komentár. Praha: C. H. Beck, 2016, 1296 s.).

18. V rámci vysporiadania sa s uplatnenými námietkami žalovaným v odvolaní, odvolací súd vo vzťahu k uplatneným námietkam týkajúcim sa nezaobrerania sa so skutkovými podstatami závažného porušenia služobnej disciplíny uvedenými v Služobnom poriadku č. 2/2017 [2. diel, 3. oddiel. ods. 31, písm. c), e), j), q), s)] súdom prvej inštancie v bode 42 odôvodnenia uviedol, že „z vykonaného dokazovania nevyplýva akákoľvek sprenevera finančných prostriedkov, teda nepripadá do úvahy tento dôvod. Rovnako vo vzťahu k dôvodom uvedeným pod písm. e), q) a s) možno uviesť, že s týmito dôvodmi sa súd prvej inštancie vypořiadal, pretože práve činnosť, ktorá by mohla ohrozovať dôveru verejnosti či konanie v konflikte záujmov služobného úradu a osobných záujmov zamestnanca bolo predmetom preskúmania súdom prvej inštancie a tento sa k týmto dôvodom vyjadril, preto neobstojí táto odvolacia námietka. Rovnako tak nie je dôvodná odvolacia námietka o tom, že by súd prvej inštancie uviedol, že

žalovanému nevznikla škoda. Súd prvej inštalácie uviedol, že takáto škoda mohla byť spôsobená, nie však v takom rozsahu, ktorý odôvodňoval takýto postup zamestnávateľa tak ako je uvedené v bode 44 odôvodnenia, pričom súd vychádzal z dennej brutto mzdy, čo dáva odpoveď aj na otázku vznesenú odvolateľom ohľadom toho, ako dlho prebiehala táto registrácia daňových subjektov“.

19. Z obsahu uplatnených námietok žalovaným v odvolaní však vyplýva, že žalovaný za podstatné považoval nevysporiadanie sa so skutkovými podstatami vyplývajúci zo Služobného poriadku č. 2/2017 (aktuálneho v čase porušenia služobnej povinnosti), ktorý bol vydaný orgánom štátnej správy v oblasti daní, poplatkov a colníctva, ktorého vydanie bolo obligatórne. Dôvodil, že posunutie miery intenzity porušenia služobnej disciplíny na inú, vyššiu úroveň, pokiaľ ide o štátnych zamestnancov, akým je žalobca, svedčí aj obligatórna zákonná povinnosť vydať služobný poriadok, a s tým súvisiace vymedzenie závažného porušenia služobnej disciplíny. V tejto súvislosti namietal nevysporiadanie sa súdom prvej inštalácie s podaním z 30. septembra 2022 v časti III, v ktorej uviedol obsah údajov v analytickom liste DWH a s tým súvisiace porušenie daňového tajomstva (§ 11 ods. 2 Daňového poriadku). Nesúhlasil s posúdením pojmov „použitím a využitím“, lebo konanie žalobcu považoval za konanie, ktoré vedie ku konfliktu záujmov služobného úradu s osobnými záujmami štátneho zamestnanca, ktoré je v rozpore s princípmi zákonnosti, nestrannosti a profesionality. Zdôraznil, že každé neoprávnené použitie týchto údajov je pre žalovaného ich zneužitím, lebo nemožnosť vykonávať práce nesúvisiace s opisom štátnozamestnaneckého miesta pre svoju vlastnú potrebu alebo potrebu inej osoby, ako i zákaz neoprávnene používať majetok žalovaného a povinnosť zdržať sa konania, ktoré by mohlo viesť ku konfliktu záujmov služobného úradu s osobnými záujmami, jasne vyplýva z § 11 ods. 1 zákona č. 55/2017 Z. z. Napokon podotkol, že z vyjadrenia žalobcu z 20. decembra 2017 vyplynulo, že „problém“ jeho manželky, ktorý sa žalobca podujal iniciatívne v rámci služobného času riešiť, bol spôsobený chybou internetového prehliadača žalobcovej manželky, za ktorú žalovaný nijako nezodpovedal. Žalobca vedel, že v služobnom čase sa mal venovať výlučne výkonu štátnej služby a aplikačné programové vybavenie, informačný systém finančnej správy DWH a služobný počítač či internet, mohol používať výlučne v súvislosti s plnením jeho služobných úloh.

20. V preskúmvanej veci odôvodnenie napadnutého rozsudku nedáva dostatočnú odpoveď na uplatnenú podstatnú argumentáciu dovolateľa v zmysle § 387 ods. 3 v spojení s § 393 ods. 2 CSP, lebo z odôvodnenia súdneho rozhodnutia musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej. Dovolací súd v zrušujúcom uznesení z 24. februára 2022 sp. zn. 6Cdo/50/2020 (bod 21 odôvodnenia) vyslovil, že „i napriek nespornosti skutkového stavu bolo potrebné pre posúdenie intenzity porušenia služobnej povinnosti skúmať všetky relevantné skutkové okolnosti rozhodné pre jej posúdenie. Dovolateľ opakovane argumentoval tým, že konanie žalobcu bolo potrebné vyhodnotiť z hľadiska jeho pozície kontrolóra daňových subjektov, ktorý sa nezdržal konania, ktoré mohlo viesť z hľadiska potenciality ku konfliktu záujmov služobného úradu s osobnými záujmami, keď prostredníctvom svojej pracovnej stanice (služobného počítača) pod názvom POBJ-097 s IP adresou 194.1.61.97 vyhľadával v služobnom čase v internom informačnom systéme finančnej správy DWH, daňové subjekty z dôvodu získania potrebných údajov o týchto daňových subjektoch, ktorých účtovníctvo, resp. ktorých daňovým zástupcom je obchodná spoločnosť žalobcovej manželky, ako aj obchodná spoločnosť jeho manželky a dcéry, za účelom registrácie týchto subjektov vo veci pridelenia prístupu k elektronickej komunikácie s finančnou správou“. V kontexte uvedeného dovolací súd poznamenal, že z doposiaľ vykonaných dôkazov nemožno spoľahlivo dospieť k záveru o intenzite porušenia služobnej disciplíny žalobcom (III. ÚS 332/09, II. ÚS 168/2019, sp. zn. 4Cdo/100/2018, 5Cdo/202/2018).

21. Z listinných dôkazov predložených žalovaným v konaní a to najmä z upozornenia na porušenie služobnej disciplíny z 22. januára 2018 (v spise na č. l. 10-15), z výpovede zo štátnozamestnaneckého pomeru danej žalovaným žalobcovi listom z 13. februára 2018 (v spise na č. l. 8), Služobného poriadku č. 2/2017 (v spise na č. l. 37 až 41), pracovnej zmluvy žalobcu zo 4. mája 1998, vrátane súvisiacich listín so štátnozamestnaneckým pomerom (v spise na č. l. 45 až 49); následne po zrušení a vrátení veci na ďalšie konania predovšetkým z vyjadrenia žalovaného k položeným otázkam súdu prvej inštalácie z 28. februára 2022 (v spise na č. l. 379-380), z návrhu žalovaného na doplnenie dokazovania z 30.

septembra 2022 je nepochybné, že žalovaný podrobne s časovým rozpisom jednotlivých úkonov žalobcu vykonaných v rámci tzv. „doregistrácie“ daňových subjektov, preukazoval konanie žalobcu bez oprávnenia vyplývajúceho z jeho pracovného zaradenia. V tejto súvislosti zdôrazňoval, že rozhodujúcou skutočnosťou pre posúdenie intenzity porušenia služobnej disciplíny spočívajúceho v neoprávnenom využití/použití informácií sústredených v internom počítačovom systéme žalovaného, adresovanom iba jeho oprávneným užívateľom a výlučne na plnenie služobných úloh, pre potreby súkromného a s výkonom štátnej služby nijako nesúvisiaceho charakteru. Vychádzajúc z uvedeného dovolací súd konštatuje, že i napriek nespornosti skutku, priznania žalobcom a oľutovania uvedeného konania, nemožno pri posudzovaní intenzity porušenia služobnej disciplíny súdom zohľadniť skutkové okolnosti len jednej zo sporových strán. Cieľom zásady rovnosti je dosiahnutie „spravodlivej rovnováhy“ medzi stranami sporu. Pod takto definovanú rovnosť strán sporu spadá nielen realizácia ich procesných oprávnení, ale aj otázka dôkazného bremena, ktoré je na strany sporu kladené a ktoré nesmie byť neprimerané, lebo v opačnom prípade nemožno konanie ako celok považovať za spravodlivé.

22. Jedným z aspektov práva na spravodlivý proces zaručeného čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) v spojení s čl. 46 ústavy, je okrem práva domáhať sa svojho práva na nezávislom a nestrannom súde (prístup k súdu), aj právo na určitú kvalitu súdneho konania, ktorá okrem iných procesných záruk kladie dôraz aj na zachovanie kontradiktórnosti konania a „rovnosti zbraní“ (III. ÚS 402/08). Podstatou kontradiktórnosti a s ňou súvisiacou „rovnosťou zbraní“ je, aby všetci účastníci konania mali reálnu možnosť využiť svoje procesné práva predložiť argumenty a reagovať na „protiargumenty“ protistrany. Osobitne to platí v sporových konaniach, v ktorých stoja proti sebe žalobca a žalovaný, kde sa v celom rozsahu uplatňuje kontradiktórnosť konania (III. ÚS 32/2015). Z judikatúry ESLP vyplýva, že princíp rovnosti zbraní ako jeden z prvkov širšej koncepcie spravodlivého konania vyžaduje, aby každému účastníkovi bola daná primeraná možnosť predniesť svoj prípad za podmienok, ktoré ho neumiestnia do zjavnej nevýhody voči jeho protistrane (napr. rozhodnutie vo veci De Haes a Gijssels proti Belgicku z 24. februára 1997, sťažnosť č. 19983/92, bod 53 alebo Ankerl proti Švajčiarsku z 23. októbra 1996, sťažnosť č. 17748/91, bod 38). Žiadna zo sporových strán teda nie je nadradená druhej strane a každá zo strán zároveň musí mať v rovnakej miere umožnenú realizáciu svojich procesných oprávnení v súlade so zachovaním princípu rovnosti zbraní vyplývajúceho z čl. 6 Základných princípov CSP.

23. Aj v konaní na odvolacom súde treba dôsledne trvať na požiadavke úplnosti, výstižnosti a presvedčivosti odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu. V odôvodnení svojho rozhodnutia sa odvolací súd musí vysporiadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen poukazom na všetky skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním, ale tiež s poukazom na právne závery, ktoré prijal. Právne závery odvolacieho súdu môžu byť dostatočne preskúmateľné len vtedy, ak odvolací súd po skutkovom vymedzení predmetu konania podá zrozumiteľný a jasný výklad, z ktorých ustanovení zákona alebo iného právneho predpisu vychádzal, ako ich interpretoval a prečo pod tieto ustanovenia podriadil, prípadne nepodriadil zistený skutkový stav. Len všeobecné konštatovanie správnosti napadnutého rozhodnutia nemožno považovať za dostatočné vysporiadanie sa s podstatnými uplatnenými námietkami v konaní (I. ÚS 116/2020).

24. V zmysle judikatúry ústavného súdu riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia ako súčasť základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy vyžaduje, aby sa súd jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom vyrovnal so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré sú pre jeho rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné (IV. ÚS 14/07). Nedostatok vysporiadania sa s podstatnými tvrdeniami žalovaným uplatnenými v odvolaní v napadnutom rozsudku odvolacieho súdu, je tak závažným nedostatkom tohto rozhodnutia, ktorého intenzita sama osebe zakladá porušenie jeho procesných práv v takej miere, že možno konštatovať porušenie práva na spravodlivý proces. Odvolací súd je povinný vysporiadať sa v odôvodnení svojho rozhodnutia s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní aj v prípade tzv. skráteného odôvodnenia rozhodnutia podľa § 387 ods. 2 CSP (III. ÚS 314/2018, IV. ÚS 372/2020).

25. Dodržiavanie povinnosti rozhodnutie náležite odôvodniť má zaručiť transparentnosť rozhodovania súdov, lebo každý má právo na rozhodnutie podľa relevantnej právnej normy (čl. 2 ods. 2 Základných

princípov CSP). Súd je preto povinný na zákonom predpokladané a umožnené procesné úkony strany sporu primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať (II. ÚS 675/2014). Dostatočnosť a relevantnosť týchto dôvodov sa musí týkať tak skutkovej, ako i právnej stránky rozhodnutia (III. ÚS 107/07). V prípade, keď právne závery súdu z vykonaných skutkových zistení v žiadnej možnej interpretácii odôvodnenia súdneho rozhodnutia nevyplývajú, treba takéto rozhodnutie považovať za rozporné s čl. 46 ods. 1 ústavy resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru, lebo nenapĺňa atribúty rozhodnutia spravodlivého a presvedčivého, teda takého, ktoré by bolo možné považovať za rozhodnutie zabezpečujúce spravodlivú ochranu práv a oprávnených záujmov v konaní (I. ÚS 243/07, III. ÚS 402/08, IV. ÚS 279/2018).

26. Rovnako Európsky súd pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) stabilne judikuje, že súdne rozhodnutia musia v dostatočnej miere uvádzať dôvody, zároveň však nevyžaduje, aby na každý argument strany bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia, ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija proti Španielsku z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 - A, s. 12, § 29, Hiro Balani proti Španielsku z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 - B, Georgiadis proti Grécku z 29. mája 1997, Higgins proti Francúzsku z 19. februára 1998). Z práva na spravodlivú súdnu ochranu vyplýva aj povinnosť súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi na vykonanie dôkazov strán s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (Kraska proti Španielsku z 29. apríla 1993, II. ÚS 410/06, I. ÚS 736/2016).

27. Dovolací súd vychádzajúc z doterajšej jednotnej súdnej praxe v otázke hodnotenia intenzity porušenia pracovnej disciplíny zdôrazňuje, že jej hodnotenie závisí od konkrétnych okolností prípadu a ovplyvňuje ho tak osoba zamestnanca, funkciu ktorú zastával, jeho doterajší postoj k plneniu pracovných povinností, spôsob a intenzita porušenia konkrétnych pracovných povinností, ako aj situácia, v ktorej k porušeniu došlo, dôsledky porušenia pre zamestnávateľa, či konanie zamestnancovi spôsobilo škodu a pod. Demonstratívny výpočet uvedených kritérií je rámcom objektívneho posúdenia stupňa intenzity porušenia pracovnej disciplíny (sp. zn. 5Cdo/95/2009, m. m. 3Cdo/12/2008, 3Cdo/218/2007, 5Cdo/74/2008).

28. Dovolací súd posudzujúc namietané nedostatočné odôvodnenie napadnutého rozsudku, ako aj náležité nevysporiadanie sa s podstatnou argumentáciou súvisiacou so zásadnými skutkovými námietkami uplatnenými žalovaným, považoval uplatnený dovolací súd v zmysle § 420 písm. f) CSP za nielen prípustný, ale aj dôvodný. Bez zohľadnenia relevantných skutkových tvrdení žalovaným, týkajúcim sa nevysporiadania sa so skutkovými podstatami závažného porušenia služobnej disciplíny, vyplývajúcimi zo Služobného poriadku č. 2/2017, v kontexte aj namietaného porušenia daňového tajomstva a potencionality konfliktu záujmov služobného úradu s osobnými záujmami žalobcu v pozícii kontrolóra daňových subjektov, nemožno ustáliť intenzitu porušenia služobných povinností a tým aj namietanú neplatnosť výpovede zo štátnozamestnaneckého pomeru v danej veci.

29. Za dôvodné považoval dovolací súd aj dovolanie proti výroku o zastavení konania o určenie, že štátnozamestnanecký pomer žalobcu u žalovaného trvá, z dôvodu nesprávneho procesného postupu súdu prvej inštancie, ktorý nepostupoval v súlade s § 145 a § 146 CSP, a to nezisťovaním stanoviska žalovaného k späťvzatiu žaloby sčasti (v spise na č. I. 365), i napriek tomu, že žalovaný sa predloženia procesného návrhu domáhal vo vyjadrení z 30. septembra 2022 (v spise na č. I. 399 - 401). Navyše sa odvolací súd ani s týmto namietaným pochybením taktiež nevysporiadal (námietky uplatnené v odvolaní žalovaného v spise na č. I. 439).

30. Podľa § 439 CSP dovolací súd je rozsahom dovolania viazaný okrem prípadov, ak a) od rozhodnutia o napadnutom výroku závisí výrok, ktorý dovolaním nebol dotknutý, b) ide o nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 a dovolanie podal len niektorý zo subjektov, c) určitý spôsob usporiadania vzťahu medzi stranami vyplýva z osobitného predpisu.

31. Vydanie uznesenia o náhrade trov konania v konkrétnej výške je jednostranne závislé od existencie právoplatného rozhodnutia vo veci. Zrušením rozsudku odvolacieho súdu uznesenie o výške náhrady trov konania ako závislé rozhodnutie stratilo svoj podklad. Bez nadväznosti na predchádzajúce (zrušené) rozhodnutie by zostalo uznesenie o výške náhrady trov konania osamotené, strácalo by rozumný zmysel, čo by zároveň odporovalo princípu právnej istoty (sp. zn. 4Obdo7/2018, 3Obo/9/2017). Závislým výrokom môže byť nielen dovolaním dotknutý výrok, tvoriaci súčasť napadnutého

rozhodnutia, ale aj výrok, ktorý je obsahom iného, samostatného rozhodnutia v danej veci (R 73/2004).

32. Uznesením Okresného súdu Poprad č. k. 17Cpr/17/2018-506 z 27. júla 2023 s právoplatnosťou od 14. septembra 2023, súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi trovy vo výške 1 629,43 eura na účet právneho zástupcu žalobcu JUDr. Vlastimila Klepáča do 3 dní od právoplatnosti uznesenia.

33. V kontexte uvedeného dovolací súd považoval uplatnený dovolací dôvod v zmysle § 420 písm. f) CSP za dôvodný, preto napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu zrušil v súlade s § 449 CSP a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 450 v spojení s § 390 CSP). Zároveň zrušil aj rozhodnutie o trovách konania ako závislý výrok od rozhodnutia vo veci samej (§ 439 písm. a) CSP. Ďalším uplatneným dovolacím dôvodom v zmysle § 421 ods. 1 CSP sa dovolací súd už následne vecne nezaoberal.

34. V ďalšom konaní bude úlohou odvolacieho súdu opätovne prejednať a rozhodnúť o odvolaní žalovaného. Vysloveným právnym názorom vyplývajúcim z tohto uznesenia vo vzťahu k splneniu povinnosti súdu náležite odôvodniť rozhodnutie, ale sa aj vysporiadať s podstatnou uplatnenou argumentáciou (§ 393 ods. 2 v spojení s § 387 ods. 3 CSP) je odvolací súd viazaný (§ 455 CSP, R 76/2016).

35. O trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania rozhodne odvolací súd v súlade s § 453 ods. 3 CSP.

36. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.